
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 8/6(78), 70-76

1964

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

Dnia 29 lutego 1964 r. zmarł w Londynie Jan Łuczywek, b. adwokat w Wilnie, przez szereg lat członek organów Wileńskiej Izby Adwokackiej.

Jan Łuczywek urodził się w Pabianicach w lutym 1899 roku.

Do szkoły średniej uczęszczał w Łodzi, dorabiając korepetycjami. W roku 1918 wstąpił jako ochotnik do wojska i wraz baonem harcerskim, w którym służył, trafił do Wilna, gdzie zapisał się jako jeden z pierwszych w poczet studentów wskrzeszonej wtedy uczelni — Uniwersytetu im. Stefana Batorego.

Po ukończeniu studiów poświęcił się adwokaturze.

Zawód adwokata uważał za zaszczytną, ale i za zobowiązującą funkcję społeczną. Adwokatura dała mu możliwość rozwoju i pogłębienia wiedzy, wykazania na co dzień walorów jego umysłu i serca. Dbał o zaufanie kolegów i klientów i cieszył się tym zaufaniem.

Utworzenie na podstawie prawa o ustroju adwokatury z 1932 r. obowiązkowego Funduszu Wzajemnej Pomocy przy Izbie Adwokackiej umożliwiło Janowi Łuczyw-kowi wykazać szczerą oddanie się pracy społecznej i duży talent organizatorski. Był faktycznym autorem statutu, był duszą tworzonego Funduszu Wzajemnej Pomocy. W styczniu 1934 roku został wiceprzewodniczącym pierwszej powołanej przez Radę Adwokacką komisji tego Funduszu, a następnie przewodniczącym komisji.

Od roku 1934 pełni kolejno szereg funkcji w organach Wileńskiej Izby Adwo-kackiej: jest członkiem Rady, rzecznikiem dyscyplinarnym, członkiem Komisji Rewizyjnej, kierownikiem konsultacji.

Po wybuchu wojny w 1939 roku rozpoczął tułaczę życie, które zaprowadziło go do Anglii. Ostatnio zamierzał wrócić do kraju i czynił w tym względzie przygo-towania, które przerwała nagła śmierć.

M. Andrełowicz

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. ŁĄCZENIE Z ZAWODEM ADWOKATA FUNKCJI TŁUMACZA PRZYSIĘGŁEGO ORAZ NAUCZYCIELA W SZKOLE

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dn. 13.III.1964 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ra-dy Adwokackiej w Koszalinie z dnia 29 stycznia 1964 r. w kwestii wyjaśnienia, czy z wykonywaniem zawodu adwokata można łączyć pełnienie funkcji tłumacza przysięgłego języków obcych oraz nauczyciela w szkole podstawowej wieczorowej dla dorosłych,

postanowił:

na podstawie art. 55 ust. 1 pkt 4 ustawy o u.a. wyjaśnić, co następuje:

1.

Ustawa o ustroju adwokatury z dn. 19 grudnia 1963 r. określa dwie grupy sta-nowisk, których nie wolno łączyć z zawodem adwokata.

Jedną grupę stanowią stanowiska wymienione w art. 78 ust. 1 pkt 4 i 5. Są to określone stanowiska w sądownictwie i prokuraturze oraz stanowiska w wojskowej służbie zawodowej. Zajmowanie jednego z tych stanowisk wyłącza nie tylko samo wykonywanie zawodu adwokata, ale także pozostawanie na liście adwokatów, powodując skreślenie z listy adwokatów.

Drugą grupę stanowią stanowiska wymienione w art. 70 pkt 1—3; zajmowanie tych stanowisk umożliwia pozostawanie na liście adwokatów, jednakże bez wykonywania zawodu adwokata.

Funkcja tłumacza przysięgłego nie należy do żadnej z powyższych dwóch grup stanowisk, których nie wolno łączyć z zawodem adwokata albo z wykonywaniem tego zawodu.

Według art. 157 § 1 prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40) tłumacze przysięgli są ustanawiani „przy sądach”, ale wskutek tego ustanowienia tłumacz nie staje się pracownikiem sądu, przy którym został ustanowiony, gdyż tłumacz przysięgły nie pozostaje w stosunku służbowym do sądu, przy którym jest ustanowiony. W myśl art. 157 § 2 prawa o ustroju sądów powszechnych pełni on swoją funkcję na każdorazowe wezwanie i za każdorazową swoją czynność pobiera od sądu lub od osób żądających wykonania czynności wynagrodzenie w wysokości odpowiadającej obowiązującym stawkom taryfowym zgodnie z art. 10 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445) i § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 grudnia 1953 r. w sprawie tłumaczy przysięgłych (Dz. U. Nr 51, poz. 256).

Toteż nie zachodzi żadna ustawowa przeszkoda do pełnienia funkcji tłumacza przysięgłego przez adwokata wykonującego zawód. Zasady zawarte w tym względzie w uchwale Wydziału Wykonawczego NRA z dnia 1 lipca 1960 r. („Palestra” nr 9 z 1960 r., str. 112—113) pozostają w mocy również pod rządem ustawy o u.a. z 1963 r.

2.

Nauczyciel szkoły podstawowej bez względu na udział w swojej pracy pedagogicznej pozostaje w stosunku służbowym związanym — zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o prawach i obowiązkach nauczycieli (Dz. U. Nr 12, poz. 63) — bądź przez mianowanie go w piśmie nominacyjnym, bądź przez zawarcie umowy o pracę. Na podstawie tego stosunku służbowego nauczyciel zajmuje stanowisko pracownika instytucji państwowej, jaką jest szkoła podstawowa zatrudniająca nauczyciela. Stanowisko to jest objęte punktem 2 art. 70, wobec czego adwokat zajmujący to stanowisko pozostaje wprawdzie na liście adwokatów, ale w okresie zajmowania stanowiska nauczyciela w szkole podstawowej nie może wykonywać zawodu adwokata.

2. OBOWIĄZEK ADWOKATÓW-RADCÓW PRAWNYCH NALEŻENIA DO FUNDUSZÓW SAMOPOMOCY KOLEŻEŃSKIEJ

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dn. 3.IV.1964 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma adw. X z dnia 16 marca 1964 r. o wyjaśnienie sprawy obowiązku adwokatów-radców prawnych należenia do funduszów samopomocy koleżeńskiej,

postanowił:

na zasadzie art. 55 ust. 1 pkt 4 i art. 113 ust. 2 ustawy o ustroju adwokatury, w celu skoordynowania działalności wojewódzkich rad adwokackich, wyjaśnić, co następuje:

Adw. X w piśmie do Naczelnej Rady Adwokackiej podał, że w związku z wejściem w życie nowej ustawy o ustroju adwokatury zaprzestał wykonywania zawodu adwokata, objął stanowisko radcy prawnego z pozostaniem na liście adwokatów i zarazem zgłosił Radzie Adwokackiej w A wystąpienie z funduszów samopomocy koleżeńskiej, wobec czego obowiązki jego ograniczają się do opłacania jedynie składki rocznej na rzecz Izby bez uiszczania opłat na cele Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej i odrębnego Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy Izbie Adwokackiej w A.

Rada Adwokacka w A zajęła stanowisko, że zaprzestanie wykonywania zawodu adwokata z pozostaniem na liście adwokatów nie zwalnia adwokata od obowiązków na rzecz funduszów samopomocy koleżeńskiej.

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej zważył, co następuje:

Pozostawanie osób określonych w art. 70 o u.a. na liście adwokatów jest wyrazem utrzymania ich przynależności do adwokatury objętej jednolitą organizacją samorządu zawodowego (art. 1 ust. 1 u.o.u.a.). Z tej przynależności organizacyjnej wypływają dla wszystkich osób pozostających na liście adwokatów jednolite obowiązki korporacyjne, w szczególności także w zakresie uiszczania opłat przypadających od członków adwokatury. Osoby, które obejmują stanowiska wymienione w art. 70 u. o u.a., nie mają obowiązku pozostawania na liście adwokatów. Pozostawanie na liście adwokatów zależy wyłącznie od ich uznania, gdyż mogą każdego czasu zgłosić wystąpienie z adwokatury i uzyskać skreślenie z listy adwokatów (art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy o u.a.). Jeżeli jednak pozostają na liście adwokatów z zachowaniem więzi organizacyjnej z adwokaturą, to nie mogą się uchylać od obowiązków wynikających z tego powiązania organizacyjnego.

Regulamin Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej, ustalony uchwałą Naczelnej Rady Adwokackiej, jak również regulaminy odrębnych funduszów samopomocy koleżeńskiej przy poszczególnych izbach adwokackich wiążą jednolicie wszystkich adwokatów, tj. wszystkie osoby pozostające na liście adwokatów bez względu na to, że w pewnym okresie nie mogą wykonywać zawodu adwokata, są to bowiem regulaminy dotyczące działalności adwokatury i jej organów, uchwalone przez Naczelną Radę Adwokacką w granicach jej ustawowych zadań (art. 55 ust. 1 pkt 6 u. o u.a.), bądź dotyczące odrębnych funduszów wojewódzkich, uchwalone w trybie ustawowo przepisany w ramach budżetów izb i ustalania składki rocznej na potrzeby izby (art. 38 pkt 2 u. o u.a.). Budżet izby i składka roczna na potrzeby izby obejmują nie tylko pozycje wydatków administracyjno-gospodarczych rady adwokackiej, lecz wszelkie pozycje związane z działalnością samorządu zawodowego i jego organizacji, a do pozycji tych należą również wydatki związane z działalnością funduszów samopomocy koleżeńskiej. Sama zasada jednolitości obowiązków korporacyjnych w adwokaturze nie uległa zmianie wskutek wejścia w życie nowej ustawy o ustroju adwokatury.

Nowa ustawa o u.a. w art. 77 zrównała adwokatów-członków zespołów z pracownikami w dziedzinie ubezpieczenia społecznego i emerytalnego, co spowoduje daleko idącą redukcję potrzeb organów samorządu adwokackiego na cele samopomocy koleżeńskiej. Redukcję tę wyraża już odpowiednio budżet Naczelnej Rady Adwokackiej uchwalony na rok 1964, przewidując w dziale dotyczącym Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej po stronie wpływów wpłaty rad adwokackich po

90 zł od adwokata tylko przez pierwsze 3 miesiące 1964 r., na okres zaś następnych 9 miesięcy już tylko po 30 zł miesięcznie, mając na względzie odpowiednio zmniejszony zakres działania funduszków samopomocy koleżeńskej, których nowe regulaminy mają być dopiero opracowane na podstawie przygotowywanych obecnie materiałów.

Wychodząc z powyższych założeń, należało uznać za trafne stanowisko Rady Adwokackiej w A wbrew odmiennym wywodom adw. X.

3. ZESPÓŁ ADWOKACKI JAKO OSOBA ZAINTERESOWANA W SPRAWIE UTWORZENIA NOWEGO ZESPOŁU ADWOKACKIEGO W TEJ SAMEJ MIEJSCOWOŚCI (ART. 45 UST. I U. O U.A. Z 1963 R.)

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dn. 20.III.1964 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej po rozpoznaniu sprawy z odwołania Zespołu Adwokackiego Nr 2 w A od uchwały Rady Adwokackiej w A z dnia 28 września 1963 r. co do zezwolenia na utworzenie Zespołu Adwokackiego Nr 4 w A,

postanowił:

zaskarżoną uchwałę Rady Adwokackiej w A uchylić i sprawę przekazać tejże Radzie Adwokackiej do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Zespół adwokacki Nr 2 w A składał się w r. 1963 z 23 członków. Ośmiu z nich, w tym również dziekan Rady Adwokackiej w A, zgłosiło wystąpienie z Zespołu i w dniu 23 września 1963 r. odbyło zebranie organizacyjne, na którym postanowiono utworzyć nowy Zespół Nr 4 w lokalu dotychczasowego Zespołu Adwokackiego Nr 2 w A oraz wybrano kierownika Zespołu. Protokół tego zebrania został przesłany Radzie Adwokackiej w A, która w dniu 28 września 1963 r. podjęła uchwałę zezwalającą 8 adwokatom, o których wyżej mowa, na utworzenie Zespołu Adwokackiego Nr 4 w A. Uchwała ta nie określa lokalu ani też nie zawiera zatwierdzenia wyboru kierownika zespołu adwokackiego.

Zespołowi Adwokackiemu Nr 2 w A uchwała powyższa nie została doręczona, gdyż — według twierdzenia przytoczonego w odwołaniu — dziekan Rady oświadczył, że Zespół nie jest zainteresowany tą uchwałą i dlatego doręczenie to jest zbyteczne.

Pismem z dnia 4 stycznia 1964 r. Zespół Adwokacki Nr 2 w A przesłał bezpośrednio Naczelnej Radzie Adwokackiej odwołanie od tej uchwały. Odwołanie to należy uważać za wniesione w terminie, skoro doręczenie uchwały odwołującemu się w ogóle nie nastąpiło.

Zespół Adwokacki Nr 2 w A uzupełnił następnie swoje odwołanie pismem z dnia 8 stycznia 1964 r. i 28 stycznia 1964 r. W odwołaniu tym i w dalszych pismach Zespół twierdzi, że 8 członków, którzy postanowili wystąpić z Zespołu z dniem 30 września 1963 r., wyraziło następnie zgodę na odroczenie wystąpienia do dnia 1 stycznia 1964 r. Jednakże wystąpienie tych członków stwarza w Zespole Adwokackim Nr 2 w A warunki tego rodzaju, że Zespół ten w składzie pozostałych

adwokatów nie będzie zdolny do prawidłowego funkcjonowania, po wystąpieniu bowiem 8 członków pozostaje w Zespole 15 adwokatów, z których 3 przeszło na radcostwa prawne, jeden przeszedł już na rentę, a drugi stara się obecnie o rentę, kilku jest poważnie chorych, a jeden jest zawieszony w czynnościach zawodowych — tak iż rzeczywiście aktywnych adwokatów w zespole pozostałoby najwyżej dwóch lub trzech. Adwokaci, którzy zgłosili wystąpienie z zespołu, są stc-sunkowo najmłodszy, najzdrowsi i mają najlepszą praktykę zawodową.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Zespół Adwokacki Nr 2 w A uznać należy w konkretnym wypadku za osobę zainteresowaną w rozumieniu art. 45 ust. 1 u. o u.a. Jakkolwiek bowiem w zasadzie nie można przyznać zespołowi w danej miejscowości prawa odwoływania się od uchwały rady adwokackiej zezwalającej na utworzenie innego zespołu, to jednak w niniejszej sprawie Zespół Adwokacki Nr 2 uznać należy za stronę w myśl art. 25 k.p.a. (k.p.a. znajduje tutaj posiłkowe zastosowanie), ponieważ w myśl protokołu zebrania oragnizacyjnego Zespołu Adwokackiego Nr 4 w A z 23 września 1963 r. zebranie to uchwaliło stworzyć Zespół Adwokacki Nr 4 w A w lokalu dotychczasowego Zespołu Adwokackiego Nr 2 w A.

Zaskarżona uchwała Rady Adwokackiej w A powzięta została w dniu 28 września 1963 r., a więc jeszcze pod rządem rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1958 r. w sprawie zespołów adwokackich (Dz. U. Nr 22, poz. 95). W myśl § 1 i 2 tego rozporządzenia rada adwokacka może uzależnić udzielenie zezwolenia na utworzenie zespołu od zmiany siedziby lub lokalu. Jak wynika zaś z zaskarżonej, lakonicznej zresztą, uchwały Rady Adwokackiej w A, Rada nie zastanawiała się w ogóle nad kwestią lokalu nowo utworzonego zespołu, jakkolwiek kwestia ta jest zupełnie nie wyjaśniona i nie wiadomo, czy członkowie nowo utworzonego Zespołu Adwokackiego Nr 4, podejmując uchwałę o tym, że będą ten Zespół prowadzić w lokalu „dotychczasowego” Zespołu Adwokackiego Nr 2 w A, byli do tego przez kogokolwiek upoważnieni i czy mieli prawo powziąć tego rodzaju decyzję. Rada Adwokacka w A powinna była co do tego lokalu zająć stanowisko wyraźne, a skoro tego nie uczyniła, uchwałę należy uchylić.

Niezależnie od powyższego Wydział Wykonawczy z urzędu podnosi, że dziekan Rady Adwokackiej w A, który jest jednym z członków założycieli nowego zespołu, nie powinien był w myśl art. 21 § 1 k.p.a. brać udziału w głosowaniu nad powyższą kwestią, gdyż wynik głosowania ma bezpośredni wpływ na jego prawa i obowiązki jako adwokata i członka zespołu. Tymczasem dziekan Rady Adwokackiej w A nie tylko brał udział w naradzie i głosowaniu Rady Adwokackiej nad sprawą zezwolenia na utworzenie nowego zespołu, ale ponadto sam sprawę tę referował na zebraniu Rady Adwokackiej w A w dniu 28 września 1963 r.

Ponadto Wydział Wykonawczy NRA zauważa, że obowiązujące przepisy (§ 17 i 18 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.XII.1963 r. w sprawie zespołów adwokackich — Dz. U. z 1964 r. Nr 1, poz. 4) zezwalają adwokatowi na wystąpienie z zespołu wedle jego własnej oceny, ograniczają go zaś jedynie koniecznością 3-miesięcznego wypowiedzenia, jeśli zespół nie zgodzi się na skrócenie tego okresu. Dlatego też pozostała część twierdzeń odwołania i pism dodatkowych, protestująca w ogóle przeciwko wystąpieniu 8 adwokatów z Zespołu Adwokackiego Nr 2 w A, nie mogła być przyczyną uchylenia zaskarżonej uchwały.

4. RZECZNIK DYSCYPLINARNY WOJEWÓDZKIEJ RADY ADWOKACKIEJ
NIE JEST UPRAWNIONY DO WNOŠZENIA ODWOŁANIA OD UCHWAŁY
RADY ADWOKACKIEJ POWZIĘTEJ W RAMACH § 8 ROZPORZĄDZENIA
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI Z 11.III.1959 R. O POSTĘPOWANIU
DYSCYPLINARNYM

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dn. 3.IV.1964 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adw. X od uchwały Rady Adwokackiej w C. z dnia 13 lutego 1964 r., polecającej wniesienie odwołania od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w D. oddalającej wnioszek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania od orzeczenia tejże Komisji Dyscyplinarnej z dnia 5 października 1963 r. w sprawie adw. Z.,

postanowił:

odwołanie adw. X odrzucić.

Uzasadnienie

Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w C. wniósł w dniu 2.XI.1961 r. akt oskarżenia przeciwko adw. Z. do Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w C.

Postanowieniem z dnia 4.VII.1962 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna ze względu na miejsce zamieszkania świadków przekazała tę sprawę do rozpoznania Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w D. W związku z tym rzecznik dyscyplinarny Rady Adwokackiej w C. na zasadzie § 21 ust. 5 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dn. 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów przekazał swoje uprawnienia rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w D.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w D. orzeczeniem z dnia 5.X.1963 r. uniewinniła adw. Z. od zarzutu aktu oskarżenia.

Od orzeczenia tego rzecznik dyscyplinarny Rady Adwokackiej w C. wniósł odwołanie z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, a to wobec niezaskarżenia orzeczenia przez rzecznika dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w D.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w D. postanowieniem z dnia 6.I.1964 r. oddaliła wnioszek o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania, jako wniesiony przez nie uprawnionego rzecznika.

Rada Adwokacka w C. uchwałą z dnia 13.II.1964 r. poleciła rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w C. wnieść odwołanie od tego postanowienia.

Od tej uchwały rzecznik dyscyplinarny Rady Adwokackiej w C. wniósł odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej uważając, że stanowisko Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w D., wobec przekazania uprawnień rzecznikowi dyscyplinarnemu Rady Adwokackiej w D., jest słuszne.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

- 1) rzecznik dyscyplinarny w sprawie tej nie jest osobą „zainteresowaną” w rozumieniu art. 45 pkt 1 u. o.u.a.;
- 2) stosownie do § 8 pkt 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów, rzecznik dyscyplinarny działa z ramienia rady, która go wybrała, i jest związany jej poleceniami co do prowadzenia dochodzenia oraz co do wniesienia aktu oskarżenia i środków odwoławczych.

Przepisy te są zupełnie wyraźne i nie dopuszczają odwołania rzecznika od uchwał Rady Adwokackiej powziętych w ramach § 8 cyt. rozporządzenia. W związku z tym odwołanie rzecznika dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w C. należało odrzucić, jako niedopuszczalne.

Niezależnie od tego Wydział Wykonawczy NRA wyraża pogląd, że nie ma przeszkód do tego, żeby rzecznik dyscyplinarny, który przekazał swoje uprawnienia innemu rzecznikowi stosownie do § 21 pkt 5 powołanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, przejął z powrotem uprawnienia oskarżyciela, gdy okaże się to potrzebne w toku postępowania dyscyplinarnego. Może to nastąpić wyraźnie przez złożenie stosownego oświadczenia lub w sposób domniemany przez przyjęcie oskarżenia, złożenie środka odwoławczego itp.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 27 lipca 1963 r.
(WKD 118/63)

Przepis art. 3 lit. a k.p.k. nie ma zastosowania, nawet subsydiarnego, w postępowaniu dyscyplinarnym. Wprawdzie bowiem Naczelną Radę Adwokacką uchwalili Zbiór zasad etyki adwokackiej obowiązujący członków adwokatury, jednakże Zbiór ten nie obejmuje wszystkich przewinień dyscyplinarnych, a odpowiedzialność dyscyplinarna opiera się na ogólnej zasadzie określonej w art. 87 u.o.u.a. z dn. 27.VI.1950 r. (obecnie art. 93 ustawy z dn. 19.XII.1963 r.).

Jeżeli przeto rzecznik dyscyplinarny, upatrując w postępowaniu członka adwokatury przewinienie dyscyplinarne, wnosi akt oskarżenia, to komisja dyscyplinarna powinna bądź uniewinnić obwinionego, bądź też, uznając jego winę, skazać go na karę dyscyplinarną.

Dnia 27 lipca 1963 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. Y z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Rady Adwokackiej w A od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 8 grudnia 1962 r. (KD 30/62), orzekła:

zaskarżone orzeczenie uchylić i sprawę przekazać Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Akt oskarżenia zarzuca obwinionemu adw. Y, że z początkiem roku 1962 w G sporządził dla swego klienta, oskarżonego J.W., rewizję od wyroku Sądu Powiatowego w G z dnia 27 stycznia 1962 r. sygn. akt II Kp 15/62, w której domagał się warunkowego zawieszenia — w myśl przepisów art. 61 k.k. — kary dodatkowej zakazu wykonywania zawodu, wykazując w ten sposób oczywistą nieznamość przepisów prawnych, przez co postąpił sprzecznie ze swymi obowiązkami zawodowymi i etyką adwokacką, tj. przewinienie z art. 87 ust. 1 ustawy o ustroju adwokatury.

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w A, po rozpoznaniu powyższego aktu oskarżenia na rozprawie w dniu 8 grudnia 1962 r., umorzyła postępowanie na zasadzie art. 3 lit. a k.p.k. z braku znamion przewinienia dyscyplinarnego, obciążając kosztami postępowania Izbę Adwokacką w A.

Od orzeczenia tego odwołał się Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w A, zarzucając obrazę przepisu art. 3